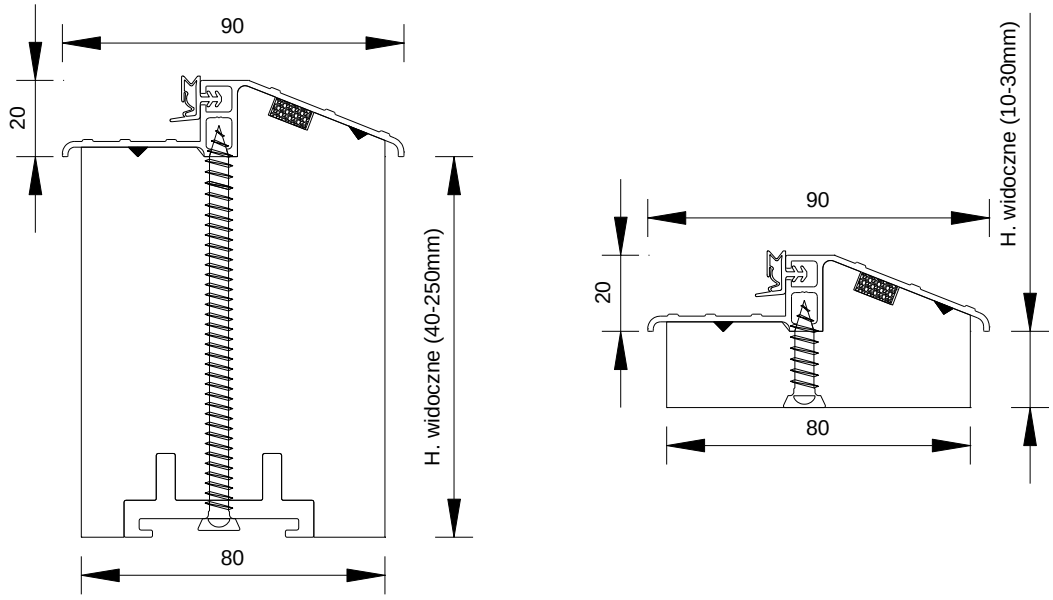
INSTRUKCJA MONTAŻU PODWALINY Z POLISTYRENU EKSPANDOWANEGO EPS KLINARYT® Z PROGIEM ALUMINIOWYM

Poniżej przedstawiamy Państwu wytyczne dotyczące montażu elementów izolacyjnych z polistyrenu ekspandowanego EPS pod drzwi wejściowe w postaci podwalin zintegrowanych z progiem aluminiowym. Materiał, z którego zbudowane są elementy izolacyjne to specjalnie utwardzany polistyren ekspandowany EPS KLINARYT®.
Niniejsza instrukcja pozwoli Państwu uniknąć problemów, które mogą wynikać z nieprawidłowości montażu podwalin. Wszystkie informacje należy odnosić do całego asortymentu elementów izolacyjnych.
Dobór materiałów takich jak klejo-uszczelniacze, kleje, taśmy, uszczelniacze, wylewki, zaprawy klejowe i inne zostaje po stronie wykonawcy uwzględniając warunki atmosferyczne, niemniej jednak zalecane są materiały, które nie będą wzbudzały wątpliwości w zakresie stosowania z materiałem podłoża oraz elementów izolacyjnych. Znani producenci chemii budowlanej, posiadają w swojej ofercie wysokiej jakości bezrozpuszczalnikowe klejo-uszczelniacze, które z powodzeniem można stosować przy montażu elementów izolacyjnych. Przed użyciem należy zapoznać się z instrukcją producenta. Gwarantujemy zachowanie właściwości użytkowych naszych produktów pod warunkiem dostosowania się do poniższych zaleceń montażowych.

Budowa zestawu

Zestaw składa się z:
- podwaliny wykonanej z Klinarytu,
- aluminiowego progu,
- listwy montażowej PCV znajdującej się w dolnej części podwaliny (wysokość 40-250mm),
- taśmy rozprężnej klasy BG1,
- uszczelki gumowej,
- kotew montażowych .

Rys.1

W zależności od wysokości podwaliny stosuje się dwa warianty wykonania: podwaliny o wysokości 10–30 mm nie posiadają od spodu listwy montażowej z PVC, natomiast podwaliny o wysokości 40–250 mm są wyposażone w fabrycznie zintegrowaną listwę montażową z PVC. W przypadku podwalin o wysokości 10–30 mm, ze względu na brak dolnej listwy montażowej, nie dopuszcza się stosowania klocków podporowych ani klinów jako elementów podparcia.

Fabryczne zespolenie progu aluminiowego z podwaliną

Próg aluminiowy dostarczany jest jako trwale zespolony z podwaliną z Klinarytu. Połączenie progu z podwaliną wykonane jest za pomocą **klejo-uszczelniacza oraz dodatkowego mocowania mechanicznego wkrętami**, tworząc trwałe i szczelne połączenie klejowo-mechaniczne.

Przeznaczenie

Podwalina z Klinarytu zintegrowana z progiem aluminiowym przeznaczona jest do wykonania ciepłego, stabilnego i szczelnego posadowienia drzwi wejściowych. Podwalina stanowi element pośredni pomiędzy konstrukcją drzwi a podłożem budowlanym. Jej zadaniem jest:

- ograniczenie mostka termicznego w strefie progu,
- zapewnienie odpowiedniej wysokości montażowej drzwi,
- stworzenie stabilnego podparcia pod próg aluminiowy,
- umożliwienie prawidłowego wykonania izolacji termicznej,
- zabezpieczenie strefy wejściowej przed przedmuchami.

Pkt. 1 Przygotowanie podłoża w wariancie 1 lub 2 montażu bez użycia podpór (podwaliny w zakresie wysokości 10-250mm).

Powierzchnia, na której będzie montowany element izolacyjny musi być wypoziomowana ponieważ w tym wariancie montażu nie stosuje się żadnych klocków podporowych, klocków podkładowych, klinów montażowych, dystansów itp.. Jest to bardzo istotne aby zredukować do minimum ryzyko nierównomiernego rozłożenia naprężeń ściskających. W przypadku braku poziomu zaleca się wykonanie nośnej warstwy wyrównującej w celu wyrównania i wypoziomowania powierzchni. Dodatkowo powierzchnia, na której ma być postawiony element izolacyjny powinna być gładka, bez ubytków, luźnych elementów betonu i sucha. W przypadku montażu w warunkach zimowych w temperaturach ujemnych należy zwrócić uwagę aby powierzchnia podłoża nie była zalodzona, oszroniona.

Pkt. 2 Przygotowanie elementu izolacyjnego.

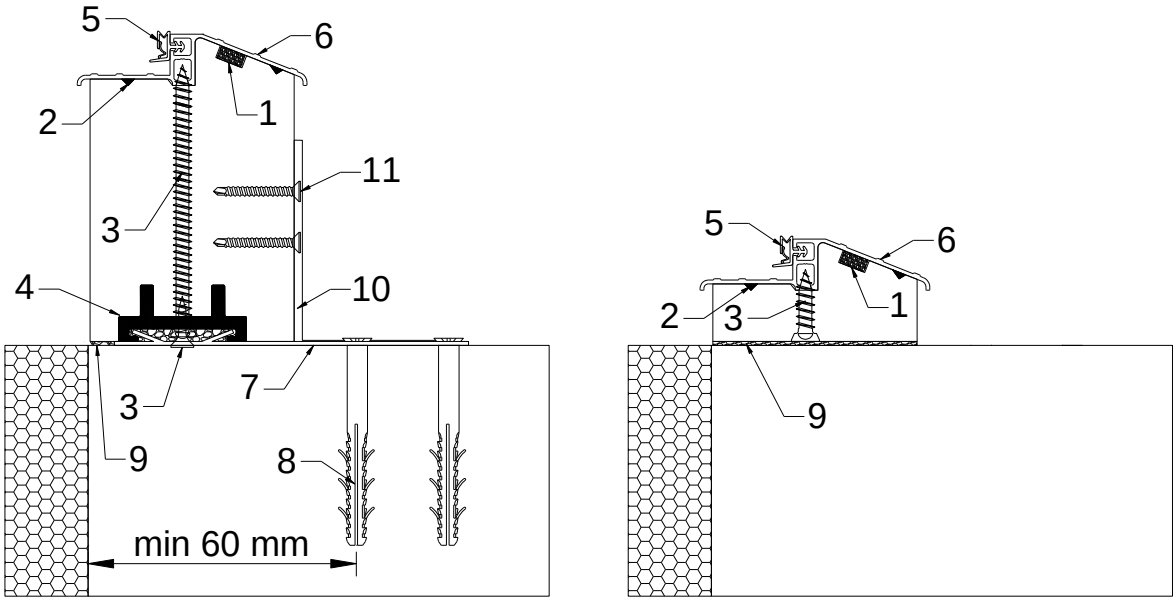
Długości produkcyjne jednego elementu to 83cm, 93cm oraz 103cm w zależności od szerokości drzwi. Podwalina dostarczana jest z naddatkiem montażowym 3cm, przeznaczonym do docięcia na miejscu montażu. Ostateczną długość podwaliny należy dopasować do rzeczywistego wymiaru konstrukcji drzwi oraz warunków występujących w miejscu montażu. Docinanie należy wykonać przed ostatecznym zamocowaniem podwaliny.

WARIANT 1 - Montaż elementu izolacyjnego w wariancie bez użycia podpór (podwaliny w zakresie wysokości 40-250mm) .

Pierwszym etapem jest docięcie i dopasowanie podwaliny z progiem do ościeżnicy. Następnie należy wczepić blachy montażowe (7) w dolną listwę z PCV (4) po 3szt/1szt podwaliny i przykręcamy wkrętem montażowym (3). Następnie rozprowadzamy po powierzchni podłoża klej poliuretanowy do styropianu* (patrz wstęp do niniejszej instrukcji) lub zaprawę klejową z worka**, który jednocześnie może być warstwą poziomującą (9). Nie dopuszcza się stosowania pian pistoletowych rozprężnych do montażu. Całość ostrożnie wsuwamy w miejsce wbudowania i stawiamy na równe, nośne i wypoziomowane podłoże. Zamiast blach montażowych (7) można również użyć stalowych kątowników montażowych (10) i bezpośrednio przykręcić je nie przekręcając gwintu do elementu izolacyjnego dwoma wkrętami montażowymi (11) o szerokim gwincie oraz do podłoża od wewnątrz dwoma wkrętami/kołkami montażowymi (8). Zastosowanie kątowników stalowych poprawi stabilność elementów. Dobór i sposób montażu kątowników stalowych powinien być wykonany zgodnie z zaleceniami producenta. Mocowanie należy wykonywać stopniowo, kontrolując jednocześnie poziom i położenie podwaliny. Dokręcanie łączników nie może powodować odkształcenia podwaliny ani zmiany jej pierwotnego wypoziomowania. Podwalina po zakończeniu mocowania powinna tworzyć sztywną, stabilną i prawidłowo wypoziomowaną podstawę.

WARIANT 2 - Montaż elementu izolacyjnego w wariancie bez użycia podpór (podwaliny w zakresie wysokości 10-30mm) .

Pierwszym etapem jest docięcie i dopasowanie podwaliny z progiem do ościeżnicy. Następnie rozprowadzamy równomiernie po powierzchni podłoża klej poliuretanowy do styropianu* (patrz wstęp do niniejszej instrukcji) lub zaprawę klejową z worka**, która jednocześnie może pełnić funkcję warstwy poziomującej (9). Nie dopuszcza się stosowania pian pistoletowych rozprężnych do montażu. Całość ostrożnie wsuwamy w miejsce wbudowania i ustawiamy na równe, nośne oraz wypoziomowane podłoże. Podwalinę należy dokładnie wypoziomować i ustabilizować w czasie wiązania kleju, aby nie dopuścić do jej przemieszczenia ani zmiany położenia. Pozycję podwaliny należy kontrolować do czasu uzyskania odpowiedniej przyczepności i związania zastosowanego kleju. Dokręcanie, dociskanie lub inne czynności mogące powodować odkształcenie podwaliny lub zmianę jej pierwotnego wypoziomowania są niedopuszczalne. Po zakończeniu montażu podwalina powinna tworzyć stabilną, równą i prawidłowo wypoziomowaną podstawę pod ościeżnicę.

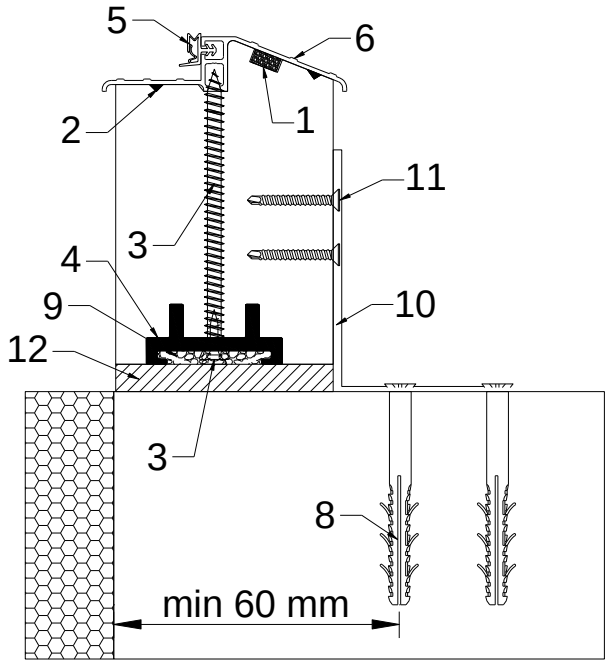

Rys. 2

1 – taśma rozprężna **2 –** ścieżka z klejo-uszczelniaczem* **3 –** wkręty montażowe **4 –** wzmocniona listwa montażowa PCV **5 –** uszczelka gumowa **6 –** próg aluminiowy **7 –** blacha montażowa **8 –** wkręty/kotwy/kołki montażowe **9 –** klej poliuretanowy* lub zaprawa klejowa z worka** **10 –** stalowy kątownik montażowy **11 –** wkręty/łączniki montażowe o szerokim gwincie

WARIANT 3 – Montaż elementu izolacyjnego w wariancie z użyciem klocków podporowych (podwaliny w zakresie wysokości 40-250mm).

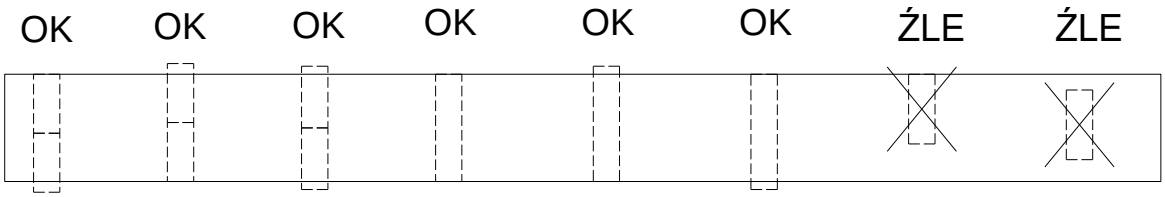
Dzięki zastosowaniu wzmocnionej listwy montażowej z PCV (4) istnieje możliwość montażu elementów izolacyjnych na podporach. Podporami mogą być wyłącznie montażowe klocki podporowe przeznaczone do montażu stolarki okiennej i drzwiowej pod duże obciążenia o szerokości minimum 53 mm. Nie należy stosować klinów, podkładek lub innych elementów nie przeznaczonych do montażu stolarki. W tym wariancie można stosować kolejność montażu opisany w wariancie 1 przy przestrzeganiu tych samych zasad.
Montaż elementów izolacyjnych na klockach podporowych wymaga przestrzegania opisanych dalej warunków. Klocki podporowe muszą stać na podłożu równym, bez ubytków, luźnych elementów nie zalodzonym bądź oszronionym. Klocki podporowe muszą być ustawione prostopadle do elementu izolacyjnego, podpierać całą swoją powierzchnią ten element oraz musi być podparty na całej głębokości czyli głębokość klocka podporowego nie może być mniejsza niż głębokość elementu izolacyjnego – rysunek 4. Klocki podporowe mogą być rozstawione maksymalnie na 300 mm w swoich osiach. Rozmieszczenie klocków podporowych jest przedstawione na rysunku 5.

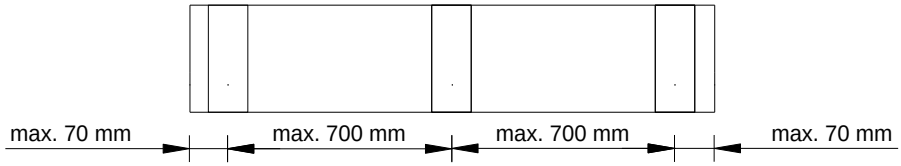
Rys. 3

1 – taśma rozprężna **2 –** ścieżka z klejo-uszczelniaczem* **3 –** wkręty montażowe **4 –** wzmocniona listwa montażowa PCV **5 –** uszczelka gumowa **6 –** próg aluminiowy **8 –** wkręty/kotwy/kołki montażowe **9 –** klej poliuretanowy* lub zaprawa klejowa z worka** **10 –** stalowy kątownik montażowy **11 –** wkręty/łączniki montażowe o szerokim gwincie **12 –** montażowy klocek podporowy pod duże obciążenia

RZUT UŁOŻENIA KLOCKÓW PODPOWORYCH Z GÓRY (rys. 4) **ROZMIESZCZENIE STALOWYCH KĄTOWNIKÓW MONTAŻOWYCH (rys. 4A)**

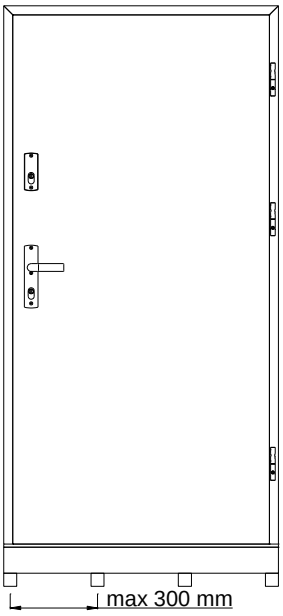

rys. 4

rys. 4A

ROZMIESZCZENIE MONTAŻOWYCH KLOCKÓW PODPOROWYCH

Rys. 5

Klocki podporowe mogą być używane do montażu elementów, w których zastosowano listwę montażową PCV (4) pokazaną na rysunkach 2 i 3. Powstałą wolną przestrzeń między klockami podporowymi należy wypełnić na całej głębokości elementu izolacyjnego. Ewentualne podnoszenie całości np. w celu wypoziomowania i zmiany grubości podpory należy wykonywać tak aby nie uszkodzić krawędzi elementu izolacyjnego.

* dopuszcza się stosowanie kleju poliuretanowego w postaci pianki z puszki (pistoletowy) w przypadku montażu w warunkach zimowych w temperaturach poniżej +5 ^{O}C pod warunkiem, że klejone podłoża i elementy będą suche, czyste, nie zmrożone, a użyte kleje będą miały dopuszczenie do stosowania ze styropianem w warunkach zimowych w temperaturach ujemnych, wodoszczelność klasa 8A
** w warunkach zimowych w temperaturach poniżej +5 ^{O}C do zaprawy klejowej z worka należy dodać środek umożliwiający stosowanie w warunkach zimowych w temperaturach ujemnych pod warunkiem, że klejone podłoża i elementy będą suche, czyste, nie zmrożone.

UWAGA : W przypadku narażenia elementów izolacyjnych z polistyrenu ekspandowanego EPS na intensywne bezpośrednie działanie promieni słonecznych zaleca się pokrycie elementów podkładem podtynkowym w ciągu 30 dni od dnia montażu. Elementy izolacyjne z Klinarytu nie mogą być traktowane jako hydroizolacja oraz nie wolno ich stosować w jakikolwiek sposób do montażu stolarki p-poż., jak również w budynkach powyżej 25 m od poziomu terenu. W przypadku narażenia na działanie wilgoci należy zadbać o odpowiednią izolację. Materiały i substancje użyte do izolacji nie mogą wchodzić w reakcję z polistyrenem. Szczegółowe zastosowanie powinno wynikać z ustaleń projektowych zgodnie z Warunkami Technicznymi jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

NIE WOLNO POKRYWAĆ ELEMENTÓW IZOLACYJNYCH Z POLISTYRENU EKSPANDOWANEGO EPS ŚRODKAMI ZAWIERAJĄCYMI ROZPUSZCZALNIKI I INNĄ AGRESYWNĄ CHEMIĘ. DOTYCZY TO RÓWNIEŻ KLEJÓW.

INSTRUKCJA MONTAŻU DOSTĘPNA JEST RÓWNIEŻ NA STRONIE WWW.KLINAR.PL